

Βιομηχανία παραγωγής ανθελλήνων

Δημοσιεύτηκε στις Σάββατο, 10 Μαΐου 2014 20:25 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

 Share 2 Tweet 1 Email 0 Share 8

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο   Καλύτερο

Αξιολόγηση

Μέσα στον ορυμαγδό της οικονομικής κρίσης είναι πολύ εύκολο για τους εκάστοτε εξουσιαστές να περνούν σχεδόν αδιάφορα όλα τα άλλα ζητήματα τα οποία έχουν αποφασίσει να υλοποιήσουν. Οι εθνομηδενιστές εξουσιαστές επιλέγουν αυτή την τραγική περίοδο για τον ελληνικό λαό, έτσι ώστε να του επιβάλλουν καταστάσεις από τις οποίες θα κάνει χρόνια να απεγκλωβιστεί. Επιπλέον, είναι αυτές οι οποίες μεταλλάσσουν τη συνειδησιακή κατασκευή του Έλληνα προς την κατεύθυνση ενός καταναλωτή μαζάνθρωπου. Πρωτο και ουσιαστικότερο βήμα για την πράξη αυτή, είναι η εκρίζωση της εθνικής συνείδησης και γενικότερα του αισθήματος υπεροχής και διαφορετικότητας το οποίο χαρακτηρίζει ακόμη και σήμερα την ελληνική φυλή.

Αυτός ο δρόμος περνά μέσα από τη σχολική εκπαίδευση και από τη συνολική διαδικασία επιμόρφωσης ενός ανθρώπου, αυτό που οι εκσυγχρονιστές μηδενιστές ονόμασαν «δια βίου μάθηση». Γνωστή άλλωστε η ικανότητα του εκσυγχρονιστικού αμοραλισμού, από την άληστου μνήμης εποχή Σημίτη, στην εφεύρεση «εντωπιασικών» εκπαιδευτικών, οικονομικών και πολιτιστικών όρων. Κατά έναν παράξενο τρόπο, το λεξιλόγιό τους κάθε φορά σημαίνει και μια επιχείρηση μετάλλαξης της εθνικής συνείδησης του ελληνικού λαού και την αποστροφή του στο χριστιανικό θρησκευτικό βίωμα. Στη σχολική εκπαίδευση λουπόν, θέμα με το οποίο άλλωστε έχουμε ασχοληθεί και στο παρελθόν από αυτές τις γραμμές, ισχύει σε απόλυτο βαθμό η φράση του Αντισθένου «αρχή παιδείσεως η των ονομάτων επίσκεψις». Για να κατανοήσουμε δηλαδή την ποιότητα και την ταυτότητα της σχολικής εκπαίδευσης στην ελλαδική πραγματικότητα, είναι απαραίτητο να κατανοήσουμε την ορολογία που χρησιμοποιείται σ' αυτήν, τι λέει δηλαδή ένας δάσκαλος μέσα στην τάξη και τι διαβάζει ο μαθητής στα σχολικά βιβλία.

Έννοιες όπως πολυπολιτισμός, αντιρατσισμός, δικαιώματα του ατόμου, κοινωνία της διαφορετικότητας, σεβασμός στο διαφορετικό, διαπολιτισμική εκπαίδευση, πολυφυλετική κοινωνία, είναι το λεξιλόγιο εκείνο το οποίο από το 1996 μέχρι τις μέρες μας κυριαρχεί σε κάθε πτυχή και σελίδα του «ελληνικού» συστήματος εκπαίδευσης. Ακόμη και η φράση «εκπαιδευτικό σύστημα», δηλώνει κάτι το αλλότριο, κάτι το οικονομικτικό, μια διαδικασία παραγωγής.

Στη συνολική τραγικότητα της ελλαδικής παρακμής, το «εκπαιδευτικό σύστημα» αντικατέστησε το σχολείο, ο «εκπαιδευτικός» αντικατέστησε το δάσκαλο, το «πρόγραμμα σπουδών» εξαφάνισε το μάθημα και οι «ηλεκτρονικές αίθουσες» τη σχολική τάξη. Παρατηρούμε συνεπώς ότι ο ιστορικοκοινωνικός αμοραλισμός των «αποφοίτων» της Σχολής της Φρανκφούρτης επικεντρώνεται στην αλλαγή της συνειδησιακής ταυτότητας του Έλληνα μαθητή και τη μετάλλαξη του σε έναν οικονομικό παράγοντα παραγωγής, μόνο και μόνο χρήσιμο στην αγορά εργασίας. Εδώ είναι απαραίτητη μια διευκρίνιση. Δεν θεωρούμε απαραίτητα κακό το γεγονός της τεχνολογικής αναβάθμισης του σχολικού μαθήματος, ούτε και την προετοιμασία των μαθητών για την αγορά εργασίας, κάτι άλλωστε το οποίο ειδικά στο Λύκειο υφίσταται (κακώς) εδώ και δεκαετίες. Το πρόβλημα αρχίζει από τη στιγμή κατά την οποία αυτά είναι το προπέτασμα καπνού για τη δημιουργία ατόμων με μηδενική συνείδηση της εθνικής, φυλετικής και θρησκευτικής τους ιδιαιτερότητας, κάτι άλλωστε το οποίο δεν είναι αποδεκτό στο δόγμα της παγκοσμιοποίησης το οποίο πιστά υπηρετούν οι λυμαινουσες τη σχολική εκπαίδευση. Δεν είναι εξάλλου τυχαίο το γεγονός της αναδιάρθρωσης των σχολικών μαθημάτων, ή σύμφωνα με το εκσυγχρονιστικό λεξιλόγιο του «προγράμματος σπουδών». Τεχνικά μαθήματα (Μαθηματικά, Φυσική, Οικονομία, Χημεία κτλ) καλύπτουν το ευρύ φάσμα της εκπαίδευσης, αναβαθμίζονται και μόνο τυχαίο δεν είναι που η πλειοψηφία των μαθητών τα επιλέγει για να συνεχίσει πάνω σε αυτά τις πανεπιστημιακές σπουδές.

Αντίθετα τα μαθήματα των επιστημών του ανθρώπου, μαθήματα παραδοσιακά στην ελληνική εκπαίδευση, όχι μόνο κατακρεουργούνται στις ώρες διδασκαλίας, αλλά και επιπλέον μεταλλάσσονται από μαθήματα σε ανθελληνική προπαγάνδα. Μαθήματα όπως η Ιστορία, τα Θρησκευτικά, η Φιλοσοφία (Γ Λυκείου) και η Λογοτεχνία, όχι μόνο βλέπουν την ύλη και τη διδασκαλία τους να κατακρεουργούνται, αλλά επιπλέον έχουν κατανήσει για τον μέσο μαθητή κουραστικά και αδιάφορα. Αυτό είναι το «νέο εκπαιδευτικό σύστημα», νέο όσο και η μεταπολιτευτική τραγωδία αυτού του άθλιου κρατιδίου. Πέραν αυτής της θλιβερής διαπίστωσης, αξίζει να προσεξούμε ότι το μόνο «θεωρητικό» μάθημα στο οποίο δίδεται αυξημένη προσοχή, είναι αυτό της Νεοελληνικής Γλώσσας, της Έκθεσης δηλαδή. Χιλιάδες ώρες περνούν οι μαθητές στα φροντιστήρια (άλλη μια νεοελληνική εφεύρεση), δεκάδες τόμοι από «λυσάρια», «βοηθήματα», σημειώσεων κτλ, και όλα αυτά για να μάθουν οι μαθητές να γράφουν έκθεση! Και γιατί αυτό; Μα γιατί πολύ απλά το συγκεκριμένο μάθημα έχει γίνει η εμπροσθοφυλακή της ανθελληνικής προπαγάνδας στις σχολικές αίθουσες, ο μηχανισμός με τον οποίο περνούν στο υποσυνείδητο του Έλληνα μαθητή τη συνειδησιακή μετάλλαξη της «πολυπολιτισμικής κοινωνίας». Είναι ένα μάθημα-τρομοκρατία, στο οποίο ο μαθητής μέσα από τα γραπτά του ουσιαστικά καλείται να κάνει δήλωση φρονημάτων και ιδεών.

Μια απλή ματιά στη σχολική ύλη και στα θέματα των εξετάσεων, μας δίδει σαφή συμπεράσματα. Συμπέρασμα δηλαδή πως από την εκπαιδευτική παρακμή, προβάλλεται ξεκάθαρα η σαπίλα του πολιτικού συστήματος.

